

Sygn. akt: I C 1908/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Dobrawa Michałowska
Protokolant:	sekr. sądowy Dorota Luboch

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2015 r. na rozprawie

sprawy z powództwa (...)Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty siedzibą we W.

przeciwko G. C.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1908/14

UZASADNIENIE

(...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wystąpił przeciwko G. C. o zapłatę kwoty 3.707,70 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu oraz zwrot kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie wskazał, że pozwanego łączył z pierwotnym wierzycielem (...) S.A. we W. stosunek prawny na podstawie umowy bankowej z dnia 16 marca 2011 r. Z tytułu przedmiotowej umowy pozwany powinien uiścić na rzecz pierwotnego wierzyciela kwotę stanowiącą wartość przedmiotu sporu, na którą składa się kwota niespłaconego kapitału, jako należność główna w wysokości 2.238,55 zł oraz skapitalizowane odsetki zgodnie z postanowieniami umowy, na które składają się odsetki umowne w wysokości 186,96 zł - naliczone przez pierwotnego wierzyciela, odsetki karne w wysokości 949,72 zł - naliczone przez pierwotnego wierzyciela oraz odsetki ustawowe w wysokości 332,47 zł naliczone przez stronę powodową od dnia cesji wierzytelności, tj. 27 września 2013 r. do dnia poprzedzającego złożenie pozwu, tj. 27 listopada 2014 r.

Na powyższą okoliczność powód przedstawił dowody: z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 27 września 2013 r., załącznika 1A do umowy sprzedaży wierzytelności, wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji, wyciągu z ksiąg funduszu oraz wezwania do dobrowolnego spełniania świadczenia.

Pozwany nie wdał się w spór co do istoty sprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. jest funduszem inwestycyjnym zamkniętym, wpisanym do rejestru funduszy inwestycyjnych, prowadzonym przez Sąd Okręgowy w Warszawie. W

dniu 27 września 2013 r. powód zawarł z (...) umowę przelewu pakietu wierzytelności wymienionych w załączniku 1A. W dniu 18 listopada 2014 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, natomiast w dniu 22 października 2014 r. pismo wzywające dłużnika do zapłaty.

Dowód:

1. odpis wyciągu z rejestru funduszy inwestycyjnych, k. 15-17,
2. umowa przelewu wierzytelności, k. 6-10,
3. wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, k. 7-10,
4. pismo – wezwanie do zapłaty, k. 12-13.

G. C. zawarł w dniu 16 marca 2011 r. umowę kredytu z (...) Bank S.A., którego następcą jest (...) S.A. we W..

okoliczność bezsporna

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód opierał swoje roszczenia na fakcie zawarcia w dniu 27 września 2013 r. umowy cesji wierzytelności z (...) S.A. we W.. Przedmiotem w/w kontraktu były przysługujące wierzycielowi pierwotnemu wierzytelności w kwocie dochodzonej pozwem z tytułu umów bankowych.

Zgodnie z ogólną normą wyrażoną w art. 3 k.p.c., na stronach procesu ciąży obowiązek dokonywania czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, strony zobowiązane są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Sąd Najwyższy w wyroku Izby Cywilnej z dnia 11 grudnia 2007 r. sygn. akt II CSK 332/07 stwierdził, że jeżeli chodzi o rozkład ciężaru dowodu, to powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa, tj. okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda. Zatem, w sprawie cywilnej na powodzie spoczywa obowiązek dowodowy w zakresie potwierdzającym powództwo. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten formułuje podstawową regułę rozkładu ciężaru dowodu w sporze cywilnoprawnym wskazując przede wszystkim, kogo obciążają skutki niepowodzenia procesu dowodzenia (tak zwany ciężar dowodu w znaczeniu materialnoprawnym). Nie budzi przy tym wątpliwości, że w okolicznościach rozpoznawanej sprawy, to stronę powodową obciążał obowiązek wykazania istnienia roszczeń materialnoprawnych stanowiących podstawę dochodzonego w tej sprawie żądania zapłaty, skoro w świetle art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W tym miejscu należy również zaakcentować, że zgodnie z zasadą kontradiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik.

W rozpatrywanej sprawie pozwany, nie stawiał się na termin wyznaczony na rozprawę, nie wdał się również w spór. Sąd jednak nie przyjął za prawdziwe twierdzeń powoda w oparciu o treść art. 339 k.p.c., który stanowi, że jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, sąd wyda wyrok zaoczny; w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, jako że budzą one uzasadnione wątpliwości. Należy bowiem zauważyć, że dyspozycja wskazanej normy nie zwalnia powoda z obowiązku przytoczenia faktów pozwalających na ich ocenę pod kątem przepisów prawa materialnego. Co za tym idzie na powodzie ciążył obowiązek opisanie lub udowodnienia faktów, nie zaś ich skutków w sferze prawa materialnego. To do oceny sądu należy stwierdzenie czy doszło do zawarcia, w badanym przypadku umowy pożyczki, a następnie przelewu wierzytelności z niej wynikających, zaś powód powinien przytoczyć niebudzące wątpliwości fakty, na podstawie których sąd dokona tej oceny. W wypadku zajścia przesłanek do wydania wyroku zaoczny sąd może poprzestać na

ocenie samych faktów opisanych przez powoda, tym samym pominać postępowanie dowodowe. Jeżeli zaś tych faktów powód nie przytacza w jasny sposób, sąd ocenia na podstawie przedłożonych dowodów, czy roszczenie powoda jest zasadne.

W ocenie Sądu, zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy nie pozwala uznać, iż powód wykazał zasadność roszczenia w wysokości dochodzonej pozwem. Złożone do sprawy dokumenty pozwalają jedynie na ustalenie, że w dniu 27 września 2013 r. powód zawarł z (...) S.A. umowę cesji nieokreślonego pakietu wierzytelności. Przedłożony zaś dokument nie pozwala na przyjęcie, że w jej ramach powód nabył również wierzytelność względem pozwanego.

Wskazać należy, iż po myśli art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Zgodnie z art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę. Powód wskazał, iż na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności nabył od Banku prawa do wierzytelności wobec zdefiniowanych w umowie dłużników. Z załączonej przez powoda umowy nie wynika jednak jakie wierzytelności, w jakiej wysokości i w stosunku do kogo zostały na ich podstawie zbyte.

W każdym wypadku umowy pożyczki, w tym kredytu konsumenckiego wymagana jest forma pisemna (art. 720 § 2 k.c. i art 4 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2001 o kredycie konsumenckim - Dz. U. 2001.100.1081 ze zm.). Tym samym, także dla przelewu wierzytelności konieczne było zachowanie tego rygoru (art. 511 k.c.).

Tymczasem powód nie przedłożył, mimo wezwania sądu, pisemnego załącznika, określonego w treści umowy jako 1A, a jedynie „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”. Dowód ten, z uwagi na brak podpisu nie może być jednak uznany za dokument prywatny z świetle art. 245 k.p.c.

Również załączony przez stronę powodową wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie ma w niniejszej sprawie mocy dokumentu urzędowego, na podstawie art. 194 ust 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych. Fakt przejścia uprawnień i wysokość zobowiązania musi zatem być dowodzona innymi dowodami (przede wszystkim umową cesji, z której wynika fakt przejścia konkretnej wierzytelności) ocenianymi pod kątem skuteczności w świetle prawa cywilnego, co jak wskazano wyżej powód nie uczynił.

W tym miejscu należy zauważyć, że również podana przez powoda wysokość zobowiązania budzi wątpliwości. W tym zakresie powód nie przedłożył żadnych dowodów, co więcej w treści pozwu i pism procesowych nie podał jakie były warunki umowy (w tym kwota udzielonego kredytu), w jaki sposób pozwany uchybił warunkom umowy (czy dokonywał wpłat i w jakiej wysokości), w jaki sposób zostały naliczone dochodzone odsetki, tj. nie podał kwot i okresów od jakich zostały naliczone, a także podstawy uprawnienia powoda i wierzyciela pierwotnego do ich naliczenia. Wyklucza to tym samym zastosowanie przytoczonego wyżej art. 339 k.p.c., skoro w zakresie wysokości roszczenia, powód nie przedstawił żadnych twierdzeń, które mogłyby być uznane za prawdziwe. Samo zaś podanie kwot dochodzonych tytułem należności głównej i odsetek, zdaniem sądu, nie stanowi wystarczającego przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumpcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 r. w sprawie I CKU 87/97).

Materialną podstawę rozstrzygnięcia niniejszej sprawie stanowi art. 720 k.c. w świetle którego przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. W niniejszej sprawie znajdują również zastosowanie przepisy art 4 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2001 o kredycie konsumenckim, bowiem zgodnie z przepisem art. 2 ust. 1 wyżej wskazanej ustawy Przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności, zwany dalej "kredytodawcą", udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci. Wedle przepisu ustępu 2 punktu 1 wyżej wskazanego artykułu za umowę o kredyt konsumencki uważa się również umowę

pożyczki. Wreszcie, skoro powód opiera swe roszczenie na zawartej umowie cesji, podstawę tą stanowią również przytoczone wyżej przepisy art. 509 i 511 k.c.

W realiach rozpatrywanej sprawy, przy założeniu istnienia przesłanek do wydania wyroku zaocznego, powód powinien zatem w treści pozwu przynajmniej podać do czego zobowiązany był pozwany w ramach zawartej umowy kredytu, tzn. jaka była całkowita kwota do spłaty z rozbićciem na należność główną, odsetki umowne i inne konkretne należności z podaniem terminów płatności, następnie w jakiej wysokości pozwany spełnił świadczenie i jak zostało ono zaliczone, wreszcie z czego wynika kwota zobowiązania ze wskazaniem poszczególnych elementów składowych, jeżeli zaś wierzyciel naliczył odsetki związane z opóźnieniem w terminie spłaty to wskazać od jakich kwot w jakich okresach w i jakiej wysokości zostały naliczone.

Biorąc pod uwagę przytoczone regulacje oraz fakt, że powód nie przytoczył w treści pozwu okoliczności, które umożliwiałyby dokonanie subsumpcji stanu faktycznego i ich zastosowanie, powództwo należało oddalić.